

вплив на розвиток будівництва (за винятком районів зони бойових дій себе); пересування внутрішніх мігрантів через соціальні субсидії та зростання попиту на житло дозволило збільшити обсяги будівництва в трьох областях України; відносно безпечна відстань дозволяє регіонам (а їх більшості) активно розвиватися.

Література:

1. Sarpong, Sam. (2021). Geopolitics of Natural Resources. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-030-22438-7_15-1 (date of application: 28.02.2024).

2. Kovac, I. (2023, December 13). Definitions of Geopolitics. Oxford Research Encyclopedia of International Studies. URL: <https://oxfordre.com/internationalstudies/view/10.1093/acrefore/9780190846626.001.0001/acrefore-9780190846626-e-823> (date of application: 28.02.2024).

3. Van de Graaf, Thijs & Bond, Kingsmill & Overland, Indra. (2019). A New World: The Geopolitics of the Energy Transformation. DOI: <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.18088.11522> (date of application: 28.02.2024).

4. Dannreuther R (2013) Geopolitics and International Relations of Resources (London: Palgrave Macmillan UK) pp 79–97 DOI: https://doi.org/10.1057/9781137349149_5 (date of application: 28.02.2024).

5. Ustilovska, A., Khalina, V., Smachylo, V., Kolmakova, O., & Chumak, E. (2021). Analysis of the transport industry's personnel. *Sciences of Europe*, (78-2), 61-68.

6. 2013 Guidelines regarding the calculation of the level of economic security of Ukraine. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1277731-13#Text> (date of application: 28.02.2024).

ПРОБЛЕМИ ОЦІНЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УПРАВЛІННІ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ЕКОНОМІКИ

Корват О.В., кандидат економічних наук, доцент,
НДІ правового забезпечення інноваційного розвитку
НАПрН України, м. Харків, Україна
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7977-6957>

Орієнтація на інноваційний шлях розвитку національної економіки є одним з основних принципів державної інноваційної політики, закріпленим ще з 2002 року Законом України «Про інноваційну діяльність» [1]. Сутність поняття «інноваційний розвиток

економіки» можна визначити як комплексний процес, який характеризується системним цілеспрямованим розвитком освіти та науки, інноваційної інфраструктури, створенням привабливого інноваційного середовища, комерціалізацією результатів досліджень, державною підтримкою інноваційних проектів і програм з метою отримання економічного, соціального й інших видів ефектів, зокрема підвищення інноваційного потенціалу, конкурентоспроможності країни, продуктивності виробництва, покращення якості життя громадян, забезпечення національної безпеки [2, с. 13-14; 3, с. 7, 40, 49-50, 52, 74].

Україна, нажаль, за часи незалежності скоротила свій інноваційний потенціал і не здійснила активізацію інноваційної діяльності в масштабах країни через відсутність послідовної державної політики [4]. Завдання переходу до інноваційного зростання вкотре ставляться урядом у своїх рішеннях: Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року [4] та Національній економічній стратегії на період до 2030 року. Отриманий Україною негативний досвід актуалізує проблему забезпечення ефективності державного управління інноваційною сферою, що не може бути виконано без адекватного оцінювання інноваційної діяльності.

Безперечно, необхідною умовою досягнення ефективності інноваційного розвитку економіки є здійснення моніторингу і контролю результатів управління [2, с. 17] У Посібнику Осло зазначається, що якісне вимірювання інновацій і їх впливу на зростання та стійкість економіки є ключовим для реалізації скоординованої інноваційної політики в цифрову епоху [5, с. 4].

Слід зауважити, що чинний Закон України «Про інноваційну діяльність» [1] не містить жодних норм стосовно моніторингу, оцінювання й аналізу інноваційної сфери економіки. Державні статистичні спостереження щодо наукових досліджень і розробок, інноваційної діяльності підприємств, використання ними інформаційно-комунікаційних технологій проводить Державна служба статистики України. Нею також обчислюється обмежена кількість показників інноваційної діяльності. Втім функції оцінювання й аналізу інноваційної діяльності не виконуються жодним органом виконавчої влади.

Стратегія розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року [4] передбачає оцінювання її результативності, здійснення контролю за виконанням планів заходів і моніторинг їх впливу на економіку. Після прийняття Стратегії у 2019 році корегування

законодавства для виконання визначених стратегічних завдань не відбувалося, а існуючі проблеми з неузгодженістю повноважень органів влади, надмірною зарегульованістю дозвоільних процедур щодо інноваційних проєктів, відсутністю дієвого стимулювання інноваційної діяльності [6] залишилися невирішеними. Суттєвою проблемою є те, що оцінювання реалізації державної політики в інноваційній сфері не здійснюється, хоча процеси управління інноваційною діяльністю потребують постійного вдосконалення на основі таких оцінок.

Натепер рівень інноваційного розвитку України можна оцінити переважно за міжнародними рейтингами [3, с. 58-66]. Однак міжнародне рейтингування, як і державні статистичні спостереження, проводяться не частіше ніж один раз на рік, тобто не дають даних для оперативного аналізу інноваційної діяльності та своєчасного застосування регуляторних заходів. Побудову національних методик оцінювання інноваційної діяльності варто робити з урахуванням міжнародних стандартів вимірювання науково-дослідних робіт, експериментальних розробок та інновацій [5; 7].

Отже, для досягнення результативності реалізації Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності [4] та мети державної інноваційної політики зі створення умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу України, забезпечення впровадження сучасних технологій, виробництва і реалізації інноваційної конкурентоздатної продукції [1] потребується впровадження в процес управління інноваційним розвитком функцій оцінювання інноваційної діяльності. У зв'язку із цим нормативно-правове забезпечення доцільно удосконалювати, а саме: закріпити відповідальні органи влади за виконання моніторингу, визначити порядок організації моніторингу та оприлюднення результатів, встановити форми звітності суб'єктів господарювання, затвердити методичні положення з оцінювання інноваційної діяльності.

Література:

1. Про інноваційну діяльність : Закон України від 4 липня 2002 р. № 40-IV (із змінами). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text> (дата звернення: 07.03.2024).
2. Горбаченко С.А. Перспективи впровадження моделі інноваційного розвитку економіки України. *Вісник соціально-економічних досліджень*: зб. наук. праць. Одеса: Одеський національний економічний університет. 2021. № 1(76). С. 9-20.
3. Юринець З.В., Гнилянська Л.Й., Юринець Р.В. Управління інноваційним розвитком : навч. посіб. Львів : СПОЛОМ, 2022. 132 с.

4. Стратегія розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року: схвалено розпорядженням КМУ від 10 липня 2019 р. № 526-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-p#Text> (дата звернення: 07.03.2024).

5. OECD/Eurostat. Oslo Manual 2018: Guidelines for Collecting, Reporting and Using Data on Innovation, The Measurement of Scientific, Technological and Innovation Activities / 4th Edition, 2018. OECD Publishing, Paris/Eurostat, Luxembourg. DOI: <https://doi.org/10.1787/9789264304604-en>

6. Корват О. В. Актуальні проблеми правового регулювання інноваційної діяльності. *Економіко-правові аспекти господарювання: сучасний стан, ефективність та перспективи* : матеріали IX Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 22-23 вересня 2023 р). Одеса, 2023. С. 576-577.

7. OECD. Frascati Manual 2015: Guidelines for Collecting and Reporting Data on Research and Experimental Development. The Measurement of Scientific, Technological and Innovation Activities. 2015. OECD Publishing, Paris. DOI: <http://dx.doi.org/10.1787/9789264239012-en>

ЗАКОНОДАВЧО-НОРМАТИВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОБЛІКОВО-КОНТРОЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ОПЕРАЦІЙ, ПОВ'ЯЗАНИХ З ОБОРОТНИМИ АКТИВАМИ

Костенко В., здобувач другого (магістерського) рівня ВО*,
Сумський національний аграрний університет, м. Суми, Україна

Діяльність підприємств різних галузей пов'язана з використанням оборотних активів, які є однією з основних складових активів (майна). Враховуючи, що перед бухгалтерським обліком стоять такі завдання, як здійснення контролю за збереженням, раціональним використанням майна суб'єкта господарювання та формуванням повної, достовірної інформації про діяльність підприємства, його фінансовий та майновий стан, відповідно, питання якісної організації облікового супроводу процесів, пов'язаних з використанням складових оборотних активів є актуальним та необхідним.

Нормативне регулювання бухгалтерського обліку оборотних активів важливе, оскільки дозволяє забезпечити точність та достовірність фінансової інформації. Чіткі правила та стандарти допомагають підприємствам відображати свої оборотні активи у фінансовій звітності відповідно з загальновизнаними принципами

* Науковий керівник – Гафкуша С., к.е.н., доцент